

Nr 62

Av herr Sjöholm, angående den allmänna preskriptionstiden för fordringar.

Den allmänna preskriptionstiden för fordringar utgör i vårt land tio år. Erfarenheten torde ha visat — inte minst inom exekutionens område — att denna tidslängd är alltför lång. Allmänheten torde i gemen inte vara införstådd med att kvitton å betalda räkningar bör bevaras i tio år. Särskilt å fordringar grundade å avbetalningskontrakt torde inte sällan förekomma att krav framställles å redan erlagda belopp. När detta sker efter ett stort antal år efter det att skuldförhållandet reglerats förmår gäldenären oftast inte visa att betalningsskyldigheten fullgjorts.

Det föreligger sålunda ett starkt gäldenärsintresse av en förkortad preskriptionstid. Det torde å andra sidan inte kunna anses oskäligt att borgenären anställer sitt första krav inom en avsevärt kortare tidsrymd än tio år.

Med åberopande av det ovan anförda får jag hemställa, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära utredning och förslag beträffande sådan ändring i KF den 4 mars 1862 om tioårig preskription och om kallelse å okända borgenärer att den tid inom vilken krav skall anställas bestämmes till fem år i stället för nuvarande tio år med därav föranledd ändrad rubricering av ifrågavarande förordning.

Stockholm den 20 januari 1965

Sten Sjöholm